

Tak vám nevím. Nevím jak moc je co slavit v kontextu toho, co se u nás nyní děje, a kam kráčíme. Jako republika, jako společnost

 web.litterate.cz/tak-vam-nevim-nevim-jak-moc-je-co-slavit-v-kontextu-toho-co-se-u-nas-nyni-deje-a-kam-kracime-jako-republika-jako-spolecnost

Jana Marková

17 listopadu, 2024

Zavíráme oči nad minulostí, selektivně si zase vybíráme z dějin jen to, co se hodí, co se nehodí manipulujeme nebo potlačujeme, zakazujeme. Vlastně tak nějak čekám na den, kdy se spálí první kniha.

Od ideálů svobodné společnosti jsme se dostali do bodu, kdy nám z Hradu káže bývalý komunistický rozvědčík, nejvyššího státního zástupce dělá komunistický prokurátor Stříž, a k vítězství ve volbách směřuje bývalý komunistický a postkomunistický podnikatel Babiš. Agentem prý nebyl, ale ono už je to asi v té sebrance asi jedno.

Chtěli jsme svobodu slova, svobodu podnikání, svobodu v její ryzí podobě. Dostali jsme ideologickou linku nejhrubšího zrna, dostali jsme ekonomiku sešňěrovanou dotacemi, o volném trhu si můžeme nechat zdát, dostali jsme Foltýna a jeho oficiální označení pro názorové odpůrce SVINĚ. Zase začíná být normální za názor vyházovat z práce, nebo jít před soud. Byť je to názor třeba diskutabilní, má právo být ve svobodné zemi názorem svobodným. Tady máme rozsudky, kdy pedofilní znásilňování vlastního dítěte je trestáno míň, než nejmenovaný osel, který je sice rozumu a názorového vyjadřování mdlého, leč 5 let si za to opravdu nezasloužil.

A tak si říkám, že 17. listopad by se neměl připomínat proto, že se v roce 1989 v České republice předala moc pod dozorem StB směrem k Západu a jeho stylu života. Říkali nám tehdy, že je to tak pro nás dobře, a že na ten Západ patříme. I kdyby to tak bylo, oni nás na něj skutečně nikdy nepřijali, jen podojili, co se dalo. Žádná výhra soudruzi.

A tak si myslím, že daleko důležitější je si připomenout, proč je tento den tak důležitý. Celé to začalo v roce 1939 na výročí založení naší tehdy mladé republiky v roce 1918, bylo jí tedy pouhých 21 let. Ale mělo to velký háček, už více než dva měsíce bylo tehdejší Československo okupováno Německem. 28.10. na Václavském náměstí bylo na 100 tisíc demonstrujících, což byla největší protestní akce, kterou Třetí říše vůbec kdy zažila. Bohužel nacisté se jaksí s tím nepárali a do našich lidí rovnou stříleli. Jeden přímo zemřel, a to dělník Václav Sedláček a zraněno bylo 15 dalších, včetně Jana Opletala. To vedlo k sérii dalších protestů včetně toho 15.11. 1939, v rámci pohřbu studenta Jana Opletala, který nakonec svým zraněním podlehl.

A teď 17. listopad 1939. Tehdejší Reichsprotektor Konstantin von Neurath rozhodl o uzavření českých vysokých škol na dobu 3 let. V noci před touto událostí bylo v ruzyňských kasárnách popraveno 9 představitelů studentských organizací pro výstrahu. Zatčeno bylo v následujících dnech 1200 studentů a pedagogů, kteří byli pak následně převezeni do koncentračního tábora Sachsenhausen. Přes 15 tisíc studentů nemohlo dostudovat, a na 1400 pedagogů a dalších pracovníků vysokých škol přišlo o práci. Dva roky poté byl v Londýně tento den vyhlášen jako mezinárodní den studentstva na památku obětí této zřůdnosti spáchané Němci na našich vysokých školách.

Tenkrát byl 17. listopad symbolem vzdoru a odporu českých studentů před Německou říší. Před tou samou říší, kterou nám 17. listopad 1989 jako vedoucí zemi Evropské unie zavelel uctívat a vzývat. Té první se zlomit nás a poslat na dno nepodařilo. Před tou druhou se plazíme a na dno padáme sami. Jak symbolické.